

планетитѣ по кржгли пѣтища въ една и сѣща посока, а минаватъ близу до Слънцето, следъ това се лутатъ въ пространството по разни посоки въ много удѣлжени елиптически пѣтища, за да се завърнатъ отново следъ нѣколко години, или да изчезнатъ, поне докато сме живи, безъ да узнаемъ, какво е станало съ тѣхъ. Тѣ сѣ нѣщо като блуднитѣ синове на слънчевото семейство, за които ни разказва библейската притча.

Когато една комета наближи къмъ Слънцето, задъ нея обикновено се развива нейната опашка. Последната е съставена отъ много разрѣдени газове и най-ситни пращинки. Гѣстотата на опашката е 9000 пѣти по-малка отъ тая на земния въздухъ! Опашкитѣ до-стигатъ огромни дѣлжини: кометата отъ 1843 год. е имала опашка дѣлга 320 милиони километра, или два пѣти повече отколкото разстоянието отъ Земята до Слънцето. Нѣкои учени сѣ се сѣтили да нагрѣватъ метеоръ, падналь отъ небето, въ разрѣдения въздухъ на тѣй нареченитѣ Круксови трѣби: отъ нагрѣването метеоритѣ изпуснали сѣщитѣ газове, които съ-ставятъ газовата частъ на кометата. Отъ това извадили заключение, че главата на кометата е отъ метеорни частици, които скитатъ на групи изъ пространството; кога-то наближатъ къмъ Слънцето, отъ то-плината около тѣхъ се развиватъ разрѣ-дени газове, които налѣгането на слън-чевитѣ лѣчи избу-ва въ обратна посо-ка и се образува дѣл-гата опашка на коме-тата; тя стои винаги срещу Слънцето, ка-то че ли последното

Метеоръ, падналь отъ небето, който тежи 5360 кгр.